

staaet om denne Sag. I 70erne stod Kampen mellem Lagtinget paa den ene Side og Justitsministeriet paa den anden Side. Men senere flyttede Striden her ind paa selve Rigsdagen og kom da til at staa mellem Landstinget og Folketinget. Og det viste sig da de 3 Gange, et lignende Forslag forelaa her for Rigsdagen, at Landstinget var det, der var mest medgørligt, hvad jeg i Parentes bemærket tror, det altid er og vil være. Lige saa mange Gange som Forslaget forelaa her paa Rigsdagen, lige saa mange Gange slog Folketinget det derimod ihjel. Nu er det atter kommet frem, og det har siden forrige Gang faaet en større Rækkevidde, men — maa jeg paa den anden Side tilføje — ogsaa strammere Bestemmelser. Det har imidlertid to Fordele fremfor det tidligere Forslag, for det første den, at det er vedtaget af Lagtinget 2 Gange i Træk, og dernæst den, som jeg lægger megen Vægt paa, nemlig, at hele den voksne færøske Befolkning har billiget det. Jeg vil antage, at dette Plus vil faa Betydning for Lovforslagets videre Skæbne. Jeg vil dog ikke dermed sige, at Vejen ikke kan blive trang nok, for jeg har lagt Mærke til, at naar man skal reformere baade her i Rigsdagen og udenfor den paa Kong Alkohols Omraade, saa viser det sig ret vanskeligt at faa noget gennemført, idet den samme Herre har sat sig ret fast i Befolkningen. Men jeg tror dog at turde sige, at takket være Afholdsbevægelsen er det saavel her hjemme som paa Færøerne ved at gaa op for Folk, at Spiritus ikke er noget, som gavner dem.

Naar jeg før talte om, at Bestemmelserne i selve Lovforslaget ere noget strammere end tidligere — jeg vil ikke dermed sige, at de ere for stramme —, har det sin Betydning at se, at det er de særlige Forhold paa Færøerne, som have fremkaldt dem. Der staar jo saaledes i Bemærkningerne, at det paa Grund af Vejenes Ufremkommelighed er nødvendigt, at Befolkningen har sine legemlige og aandelige Evner usvækkede. Dette er sikkert rigtigt, men jeg vil dog sige til det ærede Medlem, som nys talte (Fr. Petersen), at jeg tror, det ogsaa her i Kongeriget er nødvendigt at have sine legemlige og aandelige Evner usvækkede, hvis man skal tage Kampen for Tilværelsen op. Jeg tror saaledes ikke, at der er nogen meget stor Afvigelse, men alligevel mener jeg, at det er ganske rigtigt, at der træffes saadanne Regler for Færøerne, fordi der er meget vanskelige Forhold deroppe; og naar Lov-

forslaget, som det er blevet fremført her, i sin Helhed har noget strenge Bestemmelser, ligger det selvfølgelig i disse Forhold.

De enkelte Paragraffer skal jeg slet ikke komme ind paa; jeg skal blot omtale to. Det er først § 2 og særlig dens andet Stykke, der, som man vil se, gaar ud paa, at de, der drive Handel med andre Varer, ikke have Lov til at sælge Spiritus. Det er jo et Forslag, som vilde være ganske uigennemførligt herhjemme, og jeg vilde heller ikke anse det for særlig praktisk.

Den anden Bestemmelse, jeg vil omtale, er § 19, Lukningsbestemmelsen. Jeg vil ønske Færøerne til Lykke, hvis de kunne faa denne Bestemmelse gennemført. Den vilde være ganske umulig at faa gennemført her, men det kan maaske komme senere, naar man faar Syn for denne Sag, faar Øjet op for, at det vil være gavnligt.

Endelig skal jeg omtale Bestemmelsen i § 8. Man ser, hvor forsigtige Færingerne have været her, idet de ikke ville tillade, at Listerne over de stemmeberetigede blive lagte frem paa et Sted, hvor der handles med eller udskænkes Spiritus. Det er meget forsigtigt, og jeg tror, at det er rigtigt.

Naar jeg har omtalt dette Lovforslag en lille Smule nøjere, er det, fordi jeg vil gerne henlede Opmærksomheden paa, at det er ikke Ædruelighedskommissionen, der direkte har anbefalet dette Forslag — det kunde Kommissionen slet ikke gøre, for den har ikke haft med de færøske Forhold at bestille —, men indirekte kan man jo godt sige, at Ædruelighedskommissionen har anbefalet det, for den har udtalt, at den kunde ikke se, at der var noget i Vejen for, at et saadant Stykke Ædruelighedslovgivning kom frem, medens Kommissionen sad, ogsaa fordi man var klar over, at Ædruelighedslovgivning paa Færøerne var et og Ædruelighedslovgivning her i Kongeriget et andet; derfor ansaa man det for ret naturligt, at Lovforslaget kom frem, naar den højtærede Minister fandt Anledning dertil.

Jeg vil saa slutte med den — nærmest spøgefulde — Bemærkning, at medens der i de fleste Love, som udgaa her fra Rigsdagen, staar, at „denne Lov gælder ikke for Færøerne“, kunde man passende i denne Lov sætte, at denne Lov gælder kun for Færøerne, eller, at denne Lov gælder ikke for Kongeriget. Jeg anbefaler altsaa Lovforslaget, som jeg haaber maa blive ført igennem. Jeg vil personlig